

RAZELE AUROREI

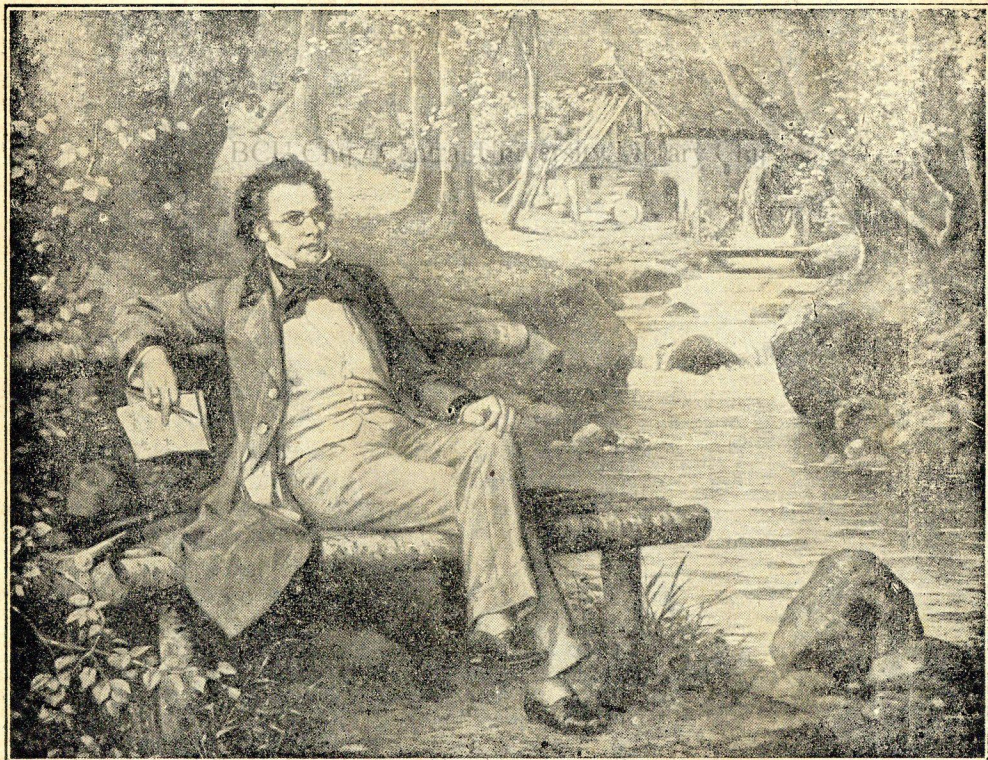


ZIS'A IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“

Ideea.

Icoana noastră reprezintă pre un componist vestit, pe cum șezând în pădurice caută acele melodii frumoase,

inima sa caută aceea, ce voiește să producă. Nu preste mult apoi și aduce înaintea notele ănd după olaltă le



pre cari voiește a le sămna pe hârtie, ca apoi să predee compoziția sa oamenilor și să le facă desfătări prin ele.

El șede pe bancă și privește înaintea sa, dară propriuzis în capul și

serie degetele sale și când apoi să pune acasă lângă clavirul său, să lățeșc glasurile unei cântare plăcută în aer și ajungând în urechie trezese sămțuri dulci în inimă.

Oare din creerii săi să fie adus el aceea?

Sau din inima cea neconținut bătaoare de carne?

Oh, nu! Ci el scoate aceea din sufletul său, din adâncul sufletului. Lumea cea sufletească a omului e foarte largă și foarte adâncă. Când vorbim despre inimă, atunci propriu-zis despre suflet vorbim, că inima e numai un organ ce dă ecoul sământimilor sufletului. Sufletul nu să poate vedea cu ochiul omenesc și adeseori locuiește într'un corp foarte mic și simplu, dară lumea lui e foarte largă, foarte lungă, foarte înaltă și foarte adâncă.

Oh, câte de toate încep în el și în scurtă vreme câte de toate să pot grămezi în el! Câte amintiri plăcute și triste, câte pățanii bune și rele, știință nobilă și nenobilă să adună acolo, și câte porniri, patimi și sământinte cresc în el și acoper lumea sa. Poate fi în el bucurie sau bănat, iubire sau ură, umilință sau mândrie, bunăvoință sau pismă înmagazinată și apoi numai așa le scoate omul din ascunsul său. Sunt în el mine, cari sunt bogate de cugetări și idei. Precum în minele pământului să află aur, argint, aramă, fer cusutor, cărbuni și alte soiuri de minerale și pietre, așa și în lăuntrul sufletului sunt idei mărețe, planuri, direcțiuni sau silinți rele, cugetări viclene și intențiuni egoistice ascunse și grămădite în diferite mulțimi.

Componistul numai aceea aduce afară, ce este în el; inginerul cel cu minte ageră, învățatul și artistul încă tot aceea aduce afară, ce este în el. Alcătuirile cele mari, cum e drumul ferat, telegraful, mașinariile etc. au ieșit din capul, mai bine zis din mintea oamenilor. Dară nu am putea spune, că omul deja cu aceea s'a născut. El aduce cu sine numai pământul cel potrivit spiritual și așa apoi ia în sine acele lucruri, din cari mai târziu produce ceva. Pământul sufletului nu-i de-o potrivă. Mulți nu sunt în stare a primi aceea în sine, ce alții foarte ușor primesc.

De când să naște omul în lume să adună în inima sa bune și rele, ca apoi din acelea să producă pe sama altora bune și rele, precum pământul, care sămânța cea în el sămânătă, o redă înzecit și însuțit.

Fericit, e acela suflet, în care numai binele să prinde. Oh, câte frumoase, folositoare și bune poate acela apoi produce. Trebuie să păzim sufletul copilos și nepoților nostri de tot aceea, ce-i rău, ca să fie neatinși de acela și trebuie să le dăm ocaziune spre tot binele, ca să aducă odată folos lor-și și soților lor. Sufletul copilului e încă curat și ce să sămână în el, aceea va crește din el. Omul crescut, dară de multe ori și tinărul e deja plin de tot răul, nu numai de porniri rele, ci și cu idei false și când li se aduce binele, e numai așa, ca câmpul cel acoperit de scări și spini, în care înzădar aruncăm sămânța cea bună de grâu, că și dacă răsare o înecă spini.

Pentru aceea nici nu să poate omul altcum îndrepta decât prin deplină pocăință.

Domnul Iisus a zis: „Adevăr zic vouă, de nu vă veți pocăi și nu vă veți face ca copiii, nici decum nu veți intra în împărăția cerului.“ (Evang. Mateiu 18, 3.)

Pentru aceea trebuie să se pocăiască omul pe deplin, adică să se predea cu totul lui Dumnezeu cu credința în Domnul Iisus Christos, ca Rescumpărător și Mântuitor, ca sufletul său să se curătească pe deplin de pornirile sale rele, de silințele sale deșerte și de cugetările și ideile sale sucite.

Inse sămânțarea sămânțelor bune să sămână în pământul sufletului înoit. Plecările rămân, numai că altcum trebuie să se desvoalte, dară de multe ori capătă și plăcări noi dela bunul Dumnezeu.

În omul cel pocăit și născut din nou începe a se așeza materialul cel frumos, bun și nobil spiritual. Minele lui să umplu de aur, argint, fer ceresc. Și dacă apoi produce ceva, aceea-i numai bun, că omul nu poate

alta aduce ca aceea, ce este în el, Nu este în el injurare, mânie, minciună, desfrânare, așadar nici nu produce acelea, ci este în el iubire, credință, speranță, îndurare și așa aduce acestea din sine.

Ce frumoase și nobile poate dară produce așa un componist, care e nounăscut în suflet. Sau ce frumoase poate produce un învățat, dacă e om spiritual, un bărbaat de stat, dacă adâncul sufletului său e plin de bunățate, un rege, dacă el e din're copiii lui Dumnezeu. Altcum zugrăvește atunci un zugrav, altcum cântă un componist de cântări, altcum judecă un judecător, altcum predică un duhovnic și altcum lucră un meserias și lucrător simplu.

Alte idei iasă din mintea învățaților și înțelepților, alte direcțiuni devin dela bărbații conducători și alt spirit domnește asupra miilor de oameni.

Lumea sufletului omenesc e mare și adâncă. Acuma este timpul cel plăcut, ca să umplem lumea sufletului nostru cu cele bune, frumoase și nobile. Numai dela Dumnezeu putem acestea dobândi prin Iisus Christos, care ne-a arătat nouă bogăția cea nesfârșită a milei și bunățetei lui Dumnezeu în sineși.

Dacă sufletul să despart de corp, dacă lasă cortul cel pământesc, atunci s'a afla în vecinicie, după cum a adunat în sine tesaurul cel bun sau pericolele. Livezi înfloritoare, plăcute, mirositoare, mine bogate de aur și pietre scumpe sau câmpii sălbatice, spinoase, și pustiu întunecos de năsip.

Numai aceea poate omul da înainte ce este în el.

Ce putem dară noi produce?

Prea mult!

Acelora, cari să îngrijesc, ca și când ar rămânea în veci aici pre pământ, și pentru aceea sunt neîngrijiți pentru vecinicie, să le fie astădată pus la inimă: Fiecare să se gândească:

viața aceasta e o călătorie, și el să fie convins, că are destul din cel puțin, ce el are. Doară sâmțește el grija pentruțea aceea, că în călătoria sa i-se vor găta mijloacele. *Oh, viața cea scurtă va și face capăt la dorințele cele lungi.* În sfârșit fiecare are prea multe pământesti și prea puține cerești. Ori și cine ai fi tu și ori cât de puțin și se pare a avea, cât de iute va veni ciasul, când vei avea prea mult!

Esposițiune.

Oraș mare, strada principală. Toate prăvăliile sunt inundate de lumină. O esposițiune, (fereastră mare de prăvălie) cu espunere bogată pică în ochi. Aici este un obiect, care noi îl dorim. Noi înțărăm. Suntem uimiți. Pentru ce? Noi stăm într'un local micutel, patru persoane îl umplu. Obiectul nostsu să ia din fereastră. Noi cerem altul, înse acela nu să poate căpăta. În prăvălie mai nimic nu este. Fereastra e tot: prăvălie magazin și esposițiune. Noi ne duserăm amăgiți.

Oare nu sunt mulți creștini asemenea acestei prăvălie! Toate zac în esposițiune, ei să fălesc cu multe virtuți. Dară acelea și sunt tot, nimic nu este înapoia lor. Dacă înțărăm la ei, ca să avem folos, atunci iarăși suntem îndrumați la fereastră.

Ei o țin aceea ca pe deplin îndreptătit, d'apoi că trebuie lăsat să lumineze lumina. Așa lasă ei toate să lumineze și atrag oamenii; dară ei să minunnează, că fiecare așa iute găta cu ei.

Ei nu au conținut lăuntric. Înapoia acelora, ce ei pun afară spre arătare, am gândit să fie adâncuri cu bogății prețioase, care nu sunt puse afară. Înzădar, nu este nimic. Amăgiți mergem noi mai departe.

Mai ai tu bogății ascunse, de cari să bucură prietenul, care înțără la tine, sau sufletul cercător, care ar dori să-și acopere lipsa sa de mângăiere și îndreptare la tine? Sau amăgești tu oamenii cu strălucirea pe din afară, iar

în lăuntru ai sărăcie și golătate? Umples magazinul tău. „Te sfătuiesc, să cumperi la mine aur,” zice Dumnezeu. Să nu fii creștin de esopituine!

Te așteaptă cineva.

„Te așteaptă cineva!” astfel zise un om către vecinul său, — care de meșerie era lemnar — deschizând puțin ușa.

„Pre mine mă așteaptă?” întrebă lemnarul uimit. „Ce are cu mine? sunt foarte ocupat.”

„Am înțeles, că vrea să-ți dea ceva” răspunse celalalt, care închise ușa și plecă.

Aceasta i-a fost de ajuns. Lemnarul a lăsat lucrul și-a luat pălăria și a plecat.

Toate acestea s'au petrecut într'o clipită. Nu știi cine îl va fi așteptat pre lemnar și ce a voit dela el. Dar eu m'am gândit mai mult timp la aceasta.

Iubite cetitor! Tocmai am voit să ți-o spun: *Pre tine te așteaptă cineva și voieșie să-ți dea ceva!* Știu cine te așteaptă și ce voiește să-ți dea. Domnul Iisus e acela, care vrea să-ți dea fericirea vecinică, să te facă moștenitor al împărăției sale vecinice.

El de mult te așteaptă. De mult bate la ușa inimii tale. Dar tu nu te scoli, nu voiești a-i deschide ușa și a-i da intrare. Lemnarul, de și a fost foarte ocupat cu lucrul, totuși a voit să știe, că cine îl așteaptă. Ai lăsat tu vre-odată lucrurile lumesti și ți-ai luat vreme — cu deosebire în serbători — a asculta cuvintele sfintei evan-

gelii, prin cari te chiamă Domnul Iisus?

Tu ești foarte ocupat și nu-ți poți lua vreme pentru așa ceva. Lemnarul încă a fost foarte ocupat, dar totuși, dacă a auzit că cineva îl chiamă a lăsat lucrul. Ești tu atât de ocupat, ca să nu-ți poți lua nici atâta vreme spre a asculta cuvintele Domnului? La aceasta și cel mai ocupat om din lume trebuie să-și facă vreme.

Poate nici nu ești atât de ocupat precât ești de neprecuțat. Dacă ești așa, atunci cu atât mai puțin îți pasă de mântuire: Nu te interesezi, că cine te așteaptă și ce îți ofere.

Au doară nu știi cine e cel ce te chiamă? El e fiul lui Dumnezeu. El a lăsat ceriurile și s'a pogorât pre pământ între oameni, unde a pățimit și a murit moarte amară pentru mântuirea noastră. Iar după aceea a înviat și s'a înălțat cer, unde ne chiamă și așteaptă pre toți. Să ne apropiem cătră el! De și nu-l vedem, el în realitate vine la noi. El în tot locul e de față: În cuvintele predicatorilor și a tuturor celor ce învață despre el și în glasul conștiinței.

N'ai auzit tu niciodată cuvintele acestea: „Strigat-am și n'ați voit a a mă auzi, și am întins mâna mea și nime nu a ascultat. De aceea și eu voi rîde de nenorocirea voastră și îmi voi bate joc când vă va ajunge frica voastră. Atunci mă vor chiema, dar nu voi răspunde, mă vor căuta dară nu mă vor afla.” Proverbele 1, 24. 26. 28.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chemat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul la „Razele Aurei”.

Pe anul întreg: dela 1—2 exemplare 1.20 fl. de exemplar. Dela 3—10 exemplare — .80 fl. de exemplar.
11—50 — .60 — 50—100 — .50 —

În streinătate se socotește diferița speselor trimeterei.